

Ózd, 1898. december – Ózd, 1982. március 1.

Apja vasmunkás volt. Hat elemit végzett. 1913-tól kemencemunkás az ózdi martinüzemben. 1916-tól katona, a román és olasz fronton harcolt. 1918-ban lépett be a szakszervezetbe. 1918 őszén, Miskolcon teljesített karhatalmi szolgálatot, 1919-ben, a Vörös Hadseregben szakasziparancsnok. A Tanácsköztársaság megdöntése után négy hónapot töltött a váci fegyházban, majd rendőri felügyelet alá helyezték. Munkahelyéről az ózdi vasgyárból elbocsátották. 1920-ban újra behívták katonának. Leszerelése után kitanulta a bádogos szakmát, 1927-ig egy bádogos kisiparosnál dolgozott. 1923-tól az MSZDP ózdi csoportjának elnöke. 1927-től 1930-ig Budapesten élt, majd visszatért szülővárosába. 1930-tól 1944-ig Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetsége Ózdi csoportjának függetlenített titkára volt. Baloldali magatartása miatt 1938-ban és 1940-ben internálták, 1944-ben munkaszolgálatosként vitték a frontra, ahonnan megszökött. 1945-ben az SZDP ózdi megbízottja. A helyi nemzeti bizottság, majd 1945. április 3-tól a Borsod vármegyei törvényhatósági bizottság tagja. 1945. június 24-én bevásztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1946–1947-ben Borsod megyei iparügyi biztos, illetve felügyelő. 1949-től az ózdi bányapénztár, majd az OTI, illetve az SZTK ügyvezetője. 1948-ban, a két munkáspárt egyesülésével a Magyar Dolgozók Pártja tagja lett. 1952. november 28-án a Budapesti Megyei Bíróság – koholt vádak alapján – életfogytiglani börtönbüntetésre ítélte. 1956-ban szabadult. Rehabilitálása után 1960-ban nyugdíjazták. 1970-től az MSZMP ózdi városi, majd városi-járási bizottságának tagja. 1972-ben a városi tanács végrehajtó bizottsága Ózd díszpolgárává választotta.